

ментів громади та об'єднати їх разом, тим самим створюючи певний єдиний громадський простір, у якому співіснують та співпрацюють різні суб'єкти, групи, інтереси. Ще одним механізмом активізації діяльності громади є розробка громадськими організаціями концепцій розвитку громади, розширення її співпраці у побудові програм громадського розвитку з найрізноманітнішими соціальними суб'єктами (органами державної влади та місцевого самоврядування, бізнесовими об'єднаннями, політичними партіями тощо). І, нарешті, творення умов всередині громадських організацій, які сприятимуть виокремленню та розвитку (у тому числі кар'єрному) значної кількості громадських активістів, які згодом стануть справжніми громадськими діячами і лідерами та присвятять свою діяльність саме громаді.

Досліджуючи процеси активізації громад, слід відмітити, що ефективна діяльність громадських організацій, яка впливає на активність населення у вирішенні актуальних для конкретної території проблем, здатна надати додаткові стимули саморозвитку українського суспільства. У наукових джерелах знаходимо сентенцію, що «дія – це кисень організації». Громадяни нашої держави, члени відповідних територіальних громад, що об'єднуються у громадські об'єднання, через активні дії прагнуть до реальних змін, які б покращували їх сьогодення, робили його змістовним та ефективним.

Активна діяльність громадських об'єднань, через які налагоджується зв'язок органів державної та муніципальної влади з громадськістю, засвідчує втілення визначальних принципів демократії – співучасті та співвідповідальності за власне гідне життя у громаді. Активна співпраця між органами влади та громадянами, що спрямована на вирішення проблем місцевого значення, дає поштовх успішному демократичному розвитку України. Така співпраця, вважають дослідники, водночас, й сама є наслідком розвинутої демократичної системи місцевого самоврядування, у якій громада має право й бажає суттєво впливати на процес розробки та прийняття управлінських рішень [4, с. 68].

Таким чином, об'єднання громадян – членів відповідної територіальної громади, які безпосередньо зацікавлені в успішному вирішенні проблем своєї життєдіяльності, повинні бути демократичними та представницькими, ризикувати й експериментувати, бути прозорими та відкритими, діяти та якнайповніше застосовувати власні повноваження, використовувати політичну й індивідуальну освіту на кожному етапі своєї діяльності. Водночас, важливою є інституалізація громадських організацій, яка перетворює громадські організації не у розрізнені одиниці, а у потужний чинник розвитку територіальної громади. Та позитивна енергія, яка сконцентрована у громадському секторі, повинна бути використана для загальної громадської користі. Громадський сектор в Україні повинен навчитися користуватися своїм становищем та скеровувати власні процеси, що відбуваються всередині нього на успішну діяльність щодо реалізації стратегій розвитку громади.

Література.

1. Боганчик Л. Відшукування ідентичності (деякі соціологічні та психологічні засади для громадського сектору) / Лариса Боганчик // Участь громадськості в політичних процесах: Корені трави – 3 / [Упоряд.: Г. О. Усатенко, О. В. Боронь]. – К.: Агентство «Україна», 2005. – 352 с. – С. 46–73.
2. Газізова О. Муніципальний менеджмент у системі навчальних потреб органів місцевого самоврядування / О. Газізова // Муніципальний менеджмент: становлення та розвиток в Україні: матеріали наук.-практ. конф. за міжнародною участю / [За заг. ред. Ю. П. Шарова]. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2004. – 219 с. – С. 37–41.
3. Громадські організації та органи державного управління: питання взаємовідносин / [За заг. ред. Нижник Н. Р., Олуйко В. М.]. – Хмельницький: Вид-во ХУУП. – 2007. – 236 с.

4. Куценко Ю. Участь громадян у місцевому самоврядуванні: пошук і варіанти / Ю. Куценко // Управління сучасним містом. – 2002. – № 3. – С. 68–73.

5. Неурядові організації: досвід Сполученого Королівства = NGOs: Experience From the UK / The British Council. – К.: Британська Рада в Україні. – Б.р. – 72 с.

6. Рубцов В. П. Індикатори та моніторинг у муніципальному управлінні: Науково-теорет. посібник / В. П. Рубцов. – К.: Гнозис, 2002. – 148 с.

7. Руденко О. Концептуальні засади інноваційної стратегії соціально-економічного розвитку територіальних громад / О. Руденко, А. Сменковський // Муніципальний менеджмент: становлення та розвиток в Україні: матеріали наук.-практ. конф. за міжнародною участю / [За заг. ред. Ю. П. Шарова]. – Д.: ДРІДУ НАДУ, 2004. – 219 с. – С. 157–161.

УДК 352.075

Віктор Таран

ВИКОНАВЧІ ОРГАНИ МІСЦЕВИХ РАД ТА ЇХ МІСЦЕ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

В статті розглядається поняття виконавчих органів місцевих рад та визначається їх роль та місце в системі державного управління. В ній проаналізовано повноваження структурних елементів виконавчих органів та подано їх основні функції.

Ключові слова: Виконавчий орган, місцева рада, державне управління, повноваження.

Серед органів місцевого самоврядування в Україні одне з головних місць посідають виконавчі органи місцевих рад. Вони вирішують переважну більшість питань, що виникають у процесі життєдіяльності населення, а їх безпосередня діяльність спрямована на забезпечення таких сфер життя, які потребують постійної та професійної уваги – соціальне і побутове забезпечення, житлово-комунальне господарство, освіта й охорона здоров'я тощо. Існування в системі місцевого самоврядування виконавчих органів місцевих рад створює умови життєздатності та ефективності діяльності територіальної громади, оскільки її проблеми набувають вирішення у власних інтересах шляхом використання своїх відповідальних виконавчих структур.

Організація та діяльність виконавчих органів місцевих рад є складовою проблеми розвитку системи державного управління в Україні. Необхідність наукового дослідження статусу цих органів, порядку їх формування, форм та методів діяльності зумовлена тим, що виконавчі органи сучасних місцевих рад стали наступниками органів державного управління місцевого рівня часів радянської влади, які не були органами місцевого самоврядування і мали інші структурні зв'язки, не характерні для сучасної системи публічної влади. Практика організації та діяльності виконавчих органів місцевих рад сьогодення багато в чому свідчить про невідповідність існуючих відносин тій ідеї місцевого

самоврядування, яка закріплена в Конституції України 1996 року.

Питаннями діяльності виконавчих органів місцевих рад займаються такі вчені як В. Б. Авер'янова, М. І. Корнієнко, В. В. Кравченко, В. С. Куйбіда, П. М. Любченко, М. В. Пітцик, В. Ф. Погорілко, К. Є. Соляник, Ю. М. ЯчТодик, В. А. Шумілін, О. Ф. Фрицький та ін. Проте в сучасній науці проблеми діяльності виконавчих органів місцевих рад ще не отримали належного висвітлення. Відсутні спеціальні комплексні дослідження, які розкривають порядок функціонування цих органів. Існує потреба чіткого з'ясування місця, ролі та значення виконавчих органів у системі державного управління, що зумовило вибір теми та напряму дослідження представленої статті.

Метою статті є визначення суті виконавчих органів місцевих рад в Україні та обґрунтування їх місця в системі державного управління. Аналіз функцій виконавчих органів місцевих рад, визначення окремих структурних елементів цих органів та їх повноважень, а також представлення пропозицій щодо удосконалення їх діяльності складають завдання роботи.

Для того, щоб визначити роль і місце виконавчих органів місцевих рад у системі державного управління, слід в першу чергу наголосити на тому, що виконавчі органи реалізують свої функції на місцевому рівні і є одним із інструментів реалізації місцевого самоврядування в Україні. Конституція України в ст. 140 говорить, що місцеве самоврядування здійснюється територіальною громадою як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування: сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи.

Також у ній сказано, що місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільно-

го об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України (ч. 1 ст. 140). Додержання саме такого визначення надає змогу вирішити питання щодо організації органів місцевого самоврядування, в тому числі виконавчих органів місцевих рад.

Оскільки територіальна громада не в змозі здійснювати більшість функцій з управління місцевими справами безпосередньо, вони виконуються представницьким органом – радою, яка є єдиним органом, що уособлює територіальну громаду та може виступати від її імені. Однак місцева рада, в свою чергу, також не в змозі виконувати деякі функції, які відповідно покладаються на її виконавчі органи, що призводить до об'єктивної потреби їх створення. Це є цілком законним, адже громадські представники, які обираються на загальних, вільних, прямих виборах, в принципі не повинні займатися на численних засіданнях питаннями, що не мають великого значення, а скоріше концентруватися на найсуттєвіших завданнях територіальної громади.

Таким чином, виконавчі органи є одним з елементів в системі місцевого самоврядування, взаємовідносини якого з іншими елементами цієї системи визначають її основні характеристики, як цілісної і самодостатньої. А так як місцеве самоврядування являє собою можливість, право територіальної громади самостійно вирішувати економічні, соціальні, політичні питання місцевого характеру, то є підстави говорити про нього як про засіб здійснення державою управлінських функцій на місцевому рівні через свої представництва.

Отже, виконавчі органи місцевих рад, будучи складовими системи місцевого самоврядування України, реалізують повноваження держави на місцях. Місце виконавчих органів місцевих рад у системі місцевого самоврядування показано на рис. 1.

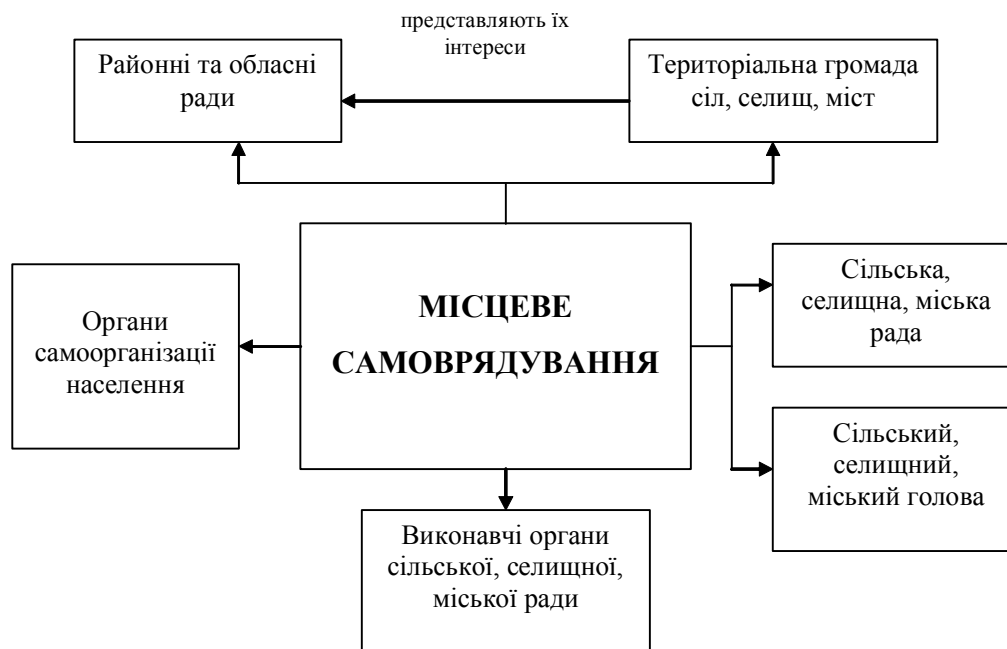

Рис. 1. Місце виконавчих органів місцевих рад у системі місцевого самоврядування

Загалом, під виконавчим органом місцевої ради необхідно розуміти відносно відокремлену частину ради, яку складає колектив громадян, що здійснює виконавчо-розпорядчі функції на підставі владних повноважень і діє за допомогою визначених форм організації та методів діяльності.

Виконавчі органи є структурними підрозділами системи місцевої ради, кількість і взаємовідносини яких зале-

жать від розміру території, чисельності населення, характеру його розселення, кількості та профілю об'єктів управління, а також від функцій, які покладаються на виконавчі органи. Говорячи про систему виконавчих органів, мається на увазі система власне органів та посадових осіб, які здійснюють ті чи інші виконавчі функції, оскільки посадові особи є структурними підрозділами саме місцевої ради, які від-

повідно можуть створювати підсистему виконавчих органів.

Маючи єдиний законодавчо встановлений статус, виконавчі органи різного рівня (село, селище, місто) повинні вважатися структурними підрозділами місцевої ради, які здійснюють виконавчо-розпорядчі функції. Останні, в разі створення великої кількості можуть утворювати сукупність, яка має властивості системи. Для більш зручного розуміння, можна скористатися загальною схемою структури місцевої ради села, селища, міста (рис. 2), де пунктиром визначаються факультативні виконавчі органи місцевої ради.

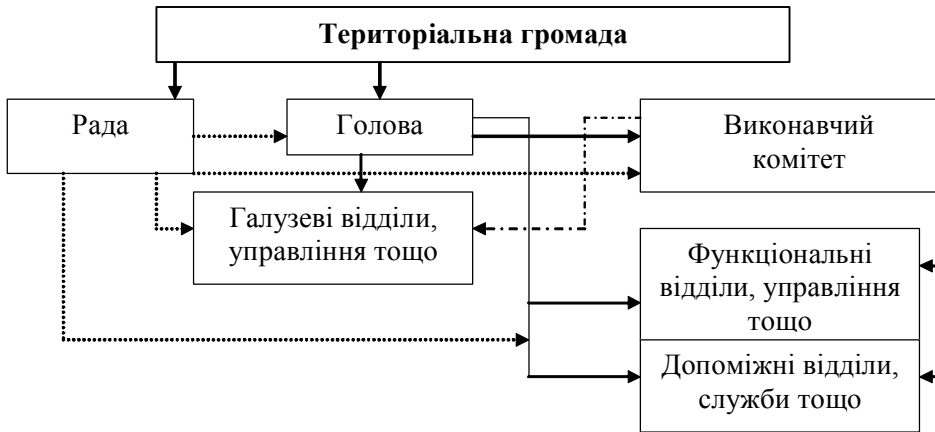

Рис. 2. Загальна структура місцевої ради

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (далі – Закон) виконавчими органами сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад є їх виконавчі комітети, відділи, управління та інші створені радами виконавчі органи [1]. Отже, в Законі закріплено щонайменше три види органів – виконавчі комітети, відділи й управління. Ці органи є підконтрольними і підзвітними відповідним радам, а з питань здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади – також підконтрольними відповідним органам виконавчої влади.

Центральне місце в системі виконавчих органів займає виконавчий комітет. Згідно ст. 51 Закону він утворюється відповідною радою на строк її повноважень у складі відповідно сільського, селищного, міського голови, районної в місті ради – голови відповідної ради, заступника сільського, селищного, міського голови з питань діяльності виконавчих органів ради, керуючого справами (секретаря) виконавчого комітету, а також керівників відділів, управлінь та інших виконавчих органів ради, інших осіб. До складу виконавчого комітету сільської, селищної, міської ради входить також за посадою секретар відповідної ради.

Сільський, селищний, міський голова є головною посадовою особою територіальної громади відповідно села, селища, міста, обирається відповідною територіальною громадою шляхом таємного голосування строком на чотири роки в порядку, визначеному законом, і здійснює свої повноваження на постійній основі. Сільський, селищний, міський голова очолює виконавчий комітет відповідної сільської, селищної, міської ради, головує на її засіданнях.

Відповідно до ст. 52 Закону, виконавчий комітет сільської, селищної, міської, районної в місті ради може розглядати і вирішувати питання, віднесені Законом до відання виконавчих органів місцевих рад. Виключно виконавчому комітету належить: а) попередній розгляд проектів місцевих програм соціально-економічного і культурного розвитку, цільових програм з інших питань, місцевого бюджету, проекти рішень з інших питань, що вносяться на розгляд відповідної ради; б) координація діяльності відділів, управ-

лінь та інших виконавчих органів ради, підприємств, установ, організацій, що належать до комунальної власності територіальної громади, заслуховування звітів про роботу їх керівників; в) зміна або скасування актів підпорядкованих йому відділів, управлінь, інших виконавчих органів ради, а також їх посадових осіб. Таким чином, виконавчий комітет, займаючи центральне місце в системі виконавчих органів місцевої ради, в той же час є особливим органом колегіального вирішення питань, що віднесені до його компетенції.

Виконавчий комітет є організаційною формою роботи місцевої ради, за допомогою якої забезпечується реалізація конкретних завдань, функцій та повноважень ради у виконавчо-розпорядчій сфері. Основною метою створення такого органу є необхідність колегіального та професійного вирішення питань усіх галузей виконавчої діяльності. При цьому його складають як посадовці, що перш за все є посадовими особами галузевих чи функціональних органів, так і представники громадськості. Наділення цієї колегії владою з вирішення питань управління за всіма сферами робить його виконавчим

органом загальної компетенції. Неврахування цих функцій та особливостей приводить до неправильного сприйняття сутності виконавчого комітету, надання йому властивостей органу з дорадчими повноваженнями, що створюється при сільському, селищному, міському голові [2].

Основною формою роботи виконавчого комітету є його засідання, які скликаються сільським, селищним, міським головою, а у разі його відсутності чи неможливості здійснення ним цієї функції – заступником сільського, селищного, міського голови з питань діяльності виконавчих органів ради в міру необхідності, але не рідше одного разу на місяць, і є правомочними, якщо в них бере участь більше половини від загального складу виконавчого комітету.

Отже, виконавчий комітет є колегіальним виконавчим органом місцевої ради загальної компетенції. Необхідність його створення зумовлена важливістю вирішення завдань демократизації управління. Причому демократизація повинна супроводжуватися одночасним збільшенням рівня професійності. Шлях становлення такого управління – колегіальне вирішення питань високопрофесійними фахівцями з представниками громадськості. Існування виконавчого комітету дозволяє не тільки проводити злагоджену виконавчо-розпорядчу діяльність всіх виконавчих органів місцевої ради, але й надає останній зручностей впливу на таку діяльність.

Також до складу системи виконавчих органів входять відділи, управління та інші виконавчі органи ради. Відповідно до ст. 54 Закону сільська, селищна, міська, районна у місті рада у межах затверджених нею структури і штатів може створювати відділи, управління й інші виконавчі органи для здійснення повноважень, що належать до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад. Ці виконавчі органи є підзвітними і підконтрольними раді, яка їх утворила, підпорядкованими її виконавчому комітету, сільському, селищному, міському голові, голові районної у місті ради. Керівники відділів, управлінь та інших виконавчих органів ради призначаються на посаду і звільняються з посади відповідним головою, головою районної у місті ради одноособово, а у випадках, передбачених законом, – за погодженням з відповідними органами виконавчої влади. Положення про відділи, управління та інші виконавчі органи ради затверджуються відповідною радою.

Управління, відділи та інші виконавчі органи є органами місцевої ради, тобто це структурні підрозділи ради, на які покладено функції виконавчо-розпорядчої діяльності в різних сферах управління. Формування відділів, управлінь та інших виконавчих органів віднесено до відання місцевої ради. Тільки вона має право встановлювати систему і структуру виконавчих органів, затверджувати положення про них (ст. 26, 54 Закону). Керівники цих виконавчих органів призначаються одноособово сільським, селищним, міським головою, головою районної у місті ради, а у випадках, передбачених законом, – за погодженням з відповідними органами виконавчої влади (п. 3 ст. 54 Закону). На нашу думку, таке встановлення повністю відповідає вимогам організаційної самостійності органів місцевого самоврядування.

В залежності від обсягу та характеру компетенції всі управління, відділи й інші виконавчі органи можна поділити на галузеві і функціональні. При цьому серед останніх можна виділити допоміжні виконавчі органи. Галузевими є органи, які створюються для виконання безпосереднього керівництва відповідною галуззю місцевого управління (житлове господарство, соціальна сфера, земельні відносини, культура, освіта, охорона здоров'я та довкілля тощо). Функціональними є відділи й управління, які здійснюють координаційно-регулюючу або контрольну діяльність і можуть впливати на органи та осіб, які прямо їм не підпорядковані (фінансове управління, контрольна інспекція тощо).

Допоміжні відділи й управління створюються для виконання діяльності, пов'язаної з інструктуванням, інспектуванням, підготовкою питань на сесію ради та засідання виконавчого комітету, інформаційним забезпеченням, технічним контролем, матеріально-технічним забезпеченням. На ці органи покладені «апаратні» функції – здійснення організаційного, правового, інформаційного, аналітичного, матеріально-технічного забезпечення. Саме в такому значенні потрібно розуміти допоміжність цих органів.

Допоміжні виконавчі органи є органами відповідної ради. Їх діяльність спрямована на забезпечення діяльності інших органів та посадових осіб, що входять до структури відповідної ради. Так, вони здійснюють таку діяльність по відношенню до місцевої ради, сільського, селищного, міського голови, секретаря ради, виконавчого комітету, заступника (першого) голови з питань діяльності виконавчих органів та керуючого справами виконавчого комітету [3].

Галузеві, функціональні, допоміжні виконавчі органи місцевих рад згідно з Законом мають різне найменування – відділи, управління й інші виконавчі органи. У практичній діяльності місцевої ради створюються головні управління, комісії, комітети, служби. Найменування виконавчих органів – відділи доцільно віднести лише до внутрішніх, допоміжних ланок.

Також необхідно торкнутися питання про такі виконавчі органи, які не підпадають під загальну характеристику виконавчих органів. Мова йде про комісії (ради), які створюються для реалізації рішень та програм місцевої ради чи загальнодержавних програм. Вони виступають формою взаємодії виконавчих органів місцевих рад з іншими органами виконавчої влади та місцевого самоврядування і громадськістю в рамках реалізації державних, регіональних чи місцевих програм, рішень, підготовки питань, узгодження позицій, координації діяльності, контролю за виконан-

ням рішень тощо. Звідси членами комісій можуть бути представники виконавчих органів, діяльності яких стосується робота комісії (обов'язково), депутати, представники місцевих державних адміністрацій, територіальних органів виконавчої влади, представники громадських об'єднань, закладів культури, освіти, науки.

Таким чином, система виконавчих органів є підсистемою, яка входить до системи місцевої ради, організаційна структура якої включає крім виконавчих органів (виконавчий комітет, відділи, управління та інші виконавчі органи) сільського, селищного, міського голови. Кількість елементів системи виконавчих органів, характер взаємозв'язку між ними залежить від багатьох факторів, врахування яких є необхідною умовою створення виконавчих органів відповідною місцевою радою.

Дослідження сутності будь-якого органу публічної влади неможливе без з'ясування його функцій, яке допомагає розкрити місце та роль органу влади, а також його соціальне призначення. Організація місцевого самоврядування України передбачає здійснення виконавчими органами двох груп функцій: власних (самоврядних) та функцій органів виконавчої влади (рис. 3).

Рис. 3. Функції виконавчих органів місцевих рад

В сучасних умовах розвитку місцевого самоврядування України є необхідність реорганізації існуючої системи виконавчих органів сільських, селищних, міських рад. На нашу думку, існування в цій системі виконавчих комітетів є пережитком радянської форми організації влади на місцях, який в сучасних умовах позбавляє виконавчу частину місцевої ради необхідного рівня оперативності.

Відділи, управління та інші виконавчі органи місцевої ради мають набути відповідної ролі в сучасній системі місцевої ради. В рамках наданих їм функцій та повноважень вони мають забезпечувати управління і розвиток відповідної галузі соціально-економічного життя територіальної громади, як відносно незалежних органів місцевого управління, що входять до структури місцевої ради. Крім того, потребують правового регулювання на загальнодержавному рівні можливі найменування виконавчих органів в залежності від їх призначення та організаційної структури. Це буде сприяти орієнтації членів територіальних громад у відповідних виконавчих структурах окремих рад та допоможе органам державної влади при регулюванні питань щодо організації і діяльності виконавчих органів відповідних місцевих рад.

Отже, з урахуванням зазначеного, можна зробити висновок, що виконавчі органи місцевих рад в Україні визнаються як нижчий рівень органів виконавчої влади, що є функціонально інтегрованими в її систему. На місцевому рівні створюється комплексна система органів, що здійснюють функції виконавчої влади: система органів виконавчої влади та система виконавчих органів місцевих рад. При цьому залучення виконавчих органів місцевих рад в цю систему відбувається в залежності від галузі (сфери) діяльності. Такими галузями (сферами) діяльності на сьогоднішній день є: соціально-економічний та культурний розвиток, планування та облік, бюджет, фінанси та ціни; управління комунальною власністю; житлово-комунальне господарство, побутове, торгівельне обслуговування; громадське харчування, транспорт та зв'язок; будівництво; освіта, охорона здоров'я, культура, фізкультура та спорт; регулювання земельних відносин і охорона навколишнього природного середовища; соціальний захист населення; зовнішньоекономічна діяльність; оборонна робота; забезпечення законності, правопорядку, охорона прав, свобод та законних інтересів громадян; відзначення державними нагородами.

Розвиток діяльності виконавчих органів за всіма напрямками є головним завданням, що має постати перед цими органами в практичній діяльності. Зіставлення функцій територіальної громади і місцевої ради з функціями виконавчих органів мають визначити останнім межі діяльності, спрямовувати їх розвиток.

Література.

1. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР // Відомості Верховної Ради. – 1997. – № 24. – Ст. 170.
2. Куйбіда В.С. Конституційно-правові основи самоврядування в містах обласного значення: Автореферат дис. к.ю.н.: 12.00.02. – Львів, 2001.
3. Державне управління: теорія і практика / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. — К.: Юрінком Інтер, 1998. – С. 139.